

EEN

PETER PARKER spreidde zijn vingers en greep het einde van de dikke draad die uit de webschieter aan zijn pols tevoorschijn schoot. De draad trok strak en hij vloog in een sierlijke boog door de lucht. New York vervaagde.

Hoewel de dood van zijn oom in het begin de motivatie was geweest, was er nóg een belangrijke reden waarom Peter als Spider-Man de misdaad bestreed. Hij hield hiervan. Slingeren en duiken, springen en je vastklampen, van vlaggenmast naar flatgebouw, kruipen langs muren – het voelde allemaal goed. Doen alsof hij een gewone jongen was, gaf hem echter het gevoel te moeten rennen met loden schoenen. Het was niet dat hij zich als Spidey meer zichzelf voelde; het voelde alsof hij meer zichzelf mócht zijn.

Maar vanavond wogen zijn geldzorgen zo zwaar dat hij zelfs niet kon genieten van deze wilde, wervelende achtbaanrit. Ondanks het scherpe verstand dat de webvloeistof en de webschietters had voortgebracht – ondanks de toenemende kracht, snelheid en lenigheid die hij gekregen had toen een radioactieve spin hem beet op school – bleef Spider-Man tobben over alle dingen die hij níét kon.

Ongelofelijk: ik heb mijn scooter verkocht en kan me nog steeds geen goedkoop bioscoopkaartje veroorloven! Of boeken. Of eten. Om van de huur maar te zwijgen.

Hij liet los op het hoogste punt van de slingerbeweging, voelde zich kort door de lucht vliegen en landde toen op het witstene oppervlak van een vooroorlogs gebouw.

Als het water niet bij de huur was inbegrepen, zou ik nog van uitdroging omkomen.

Hij ging op een richel zitten en trok een rimpel in zijn masker recht die hem jeuk in zijn nek bezorgde.

Kom op, Parker! Meer dan genoeg mensen hebben niet eens schoon water.

Hij speurde de stille gebouwen, straten en trottoirs af die onder de lantarens glansden, maar er was helemaal niemand. Meestal kon hij wel rekenen op het pompeuze 'Ik zal je vernietigen!' van een schurk of het 'O shit, daar heb je Spider-Man!' van een verbijsterde overvaller om zijn luidruchtige gedachten af te leiden.

In de stilte hoorde hij alleen zijn eigen vragen.

Wat nu? Op een misdaad hopen, zodat ik wat foto's kan maken voor de Bugle? Nou... ja... eigenlijk wel, dus.

Hij luisterde aandachtig. Misschien overstemde het stadsrumoer een schreeuw om hulp? Nee, zelfs het verkeer stroomde vrijelijk en soepel voorbij. Een inspectie van de omgeving leverde niet meer op dan een paar foutgeparkeerde auto's. New York was, voor zover hij kon beoordelen, misdadavrij. Voor de eerste keer in de geschiedenis.

Uiteindelijk gingen de laatste voorstellingen uit. De trottoirs vulden zich met vrienden en stelletjes.

Tijd om naar huis te gaan, voordat Harry terugkeert van zijn date met MJ. Ik wil niet dat mijn huisgenoot en zijn vriendin me betrapten terwijl ik door het raam van onze flat naar binnen klim.

Hij koos de kortste route en slingerde langs de grote warrenhuizen in het Garment District, de modewijk. Toen hij een opvallend oud warenhuis passeerde voelde hij een lichte tinteling die zich van zijn vingertoppen en tenen via zijn ledematen naar zijn nek verplaatste, zodat zijn nekharen overeind gingen staan. Zijn spinnenzintuig waarschuwde hem meestal met luide toeters en bellen voor naderend gevaar, waardoor hij soms wegsprong voordat hij wist wat hij nu eigenlijk probeerde te ontwijken. Dit voelde meer als kippenvel door een koude windvlaag, niet meer dan een zweem van onrust.

Ik wil te graag. Het is vast helemaal niks. Parker, wanneer word je nou eens volwassen?

DE 89-JARIGE Silvio Manfredi stond alleen in het vervallen gebouw en bedacht dat hij het verlangen om volwassen te worden al heel, heel lang geleden achter zich had gelaten. Zijn bijnaam – Silvermane – zei genoeg. Hij was de leider van de Maggia, het grootste misdaatsyndicaat van de stad. Hij was de zilverrug, het alfamannetje en al decennialang het doelwit van iedereen die op zijn positie aasde.

In zijn beroep betekende elk teken van zwakte je dood. Silvermane moest niet alleen bovenaan staan, hij moest er zeker van zijn dat iedereen dat ook zag – zelfs als het op mode aankwam. Het juiste zakenpak dat dominantie uitstraalde. Het juiste wapen, dat je vertelde dat de man die het droeg wist hoe hij het gebruiken moest. Dat was de reden waarom hij het nieuwste van Brioni droeg – ook al miste hij zijn oude homburghoed, donkergrijze gestreepte pak en zwart-witte schoenen. En dat was de reden waarom hij, in plaats van zijn oude tommygun, nu altijd een fijn klein wapen droeg dat vierhonderdtwintig kogels per seconde af kon vuren.

De ervaring had hem ook geleerd onraad te ruiken. Dus toen Caesar Cicero, zijn advocaat, hem met zijn bulldogkop smeekte niet zonder beveiliging naar dit warenhuis te gaan, gingen er alarmbellen af. Goed advies? Ja, vast, maar er stak altijd iets achter dit soort advocatenpraatjes. Cicero, Silvermanes ambitieuze tweede man, stelde hem op de proef. Hij zocht naar een teken van zwakte in de oude baas, zodat hij hem iets kon flikken.

Maar Silvermane was er niet in gestonken. In alle hoeken en gaten van de stad lagen lijken verborgen van honderden stomkoppen die belangrijke zaken, zoals deze ontmoeting, aan een of andere lakei hadden toevertrouwd. Hij kon het weten. Hij had de helft daar eigenhandig weggestopt.

Ondanks zijn kwaaltjes – een heup die kraakte wanneer hij

liep, een zwak hart dat hem sneller dreigde uit te schakelen dan de kogel van een huurmoordenaar – was Silvio Manfredi dus helemaal alleen gekomen. Hij weigerde ook maar één lijfwacht mee te nemen.

Als het een valstrik was, had hij het ook geroken.

Maar toen de minuten voorbij tikten en hij alleen bleef en de kou in zijn botten omhoogkroop, moest hij toegeven dat, tekenen van zwakte daargelaten, dood gewoon dood was. Vroeg of laat kwam het moment waarop het niet zo'n goed idee meer was om op zijn ouder wordende instincten te vertrouwen. Hij was het adres al drie keer vergeten. Toen hij zijn notitieboekje nog eens controleerde – alleen een idioot vertrouwde dit soort speciale informatie toe aan zo'n digitaal geval – kon hij zijn eigen gekriebel nauwelijks lezen.

Hij keek naar zijn hand, bang dat het beven weer begonnen was. Geen trillende handen, maar de vingers die ooit botten braken waren nu zo gerimpeld dat ze hem aan zijn grootmoeder deden denken.

De gedachte aan die sadistische heks maakte hem onpasselijk. Als een van zijn mannen hier geweest zou zijn, zou hij die een oplawaai verkocht hebben om de herinnering van zich af te schudden. Toen zijn geadoreerde moeder gestorven was omdat ze hem probeerde te beschermen tegen een Siciliaanse gangster tijdens een vendetta, werd Silvio naar zijn enige nog levende familielid gestuurd. Dat takkewijf was nooit jong geweest. Ze was al zo verkalkt als een grafsteen toen ze elkaar ontmoetten. De eerste woorden die ze hem in het gezicht spuugde waren: *'Se non fosse per te, mia figlia sarebbe ancora vivo!'*

Zonder jou had mijn dochter nog geleefd!

Ze was te reumatisch om een vuist te maken, dus ze sloeg hem met een houten lepel.

Maar 's avonds, wanneer ze dacht dat hij niet luisterde, zong ze voor zichzelf een kinderliedje. Een halfvergeten deuntje uit haar jeugd op het harde platteland, waar alleen de sterksten en de snelsten het overleefden en overleven het enige was wat telde.

*Je wordt geboren om weer dood te gaan,
zegt men; weet dat daar niets van deugt.
Wij kennen het geheim van het bestaan,
Drink, drink de nectar van de jeugd!*

Toen de houten lepel brak, stal ze de laatste centen die zijn moeder hem had nagelaten en kocht een nieuwe lepel van metaal. Na een jaar van dagelijkse mishandelingen verhoogde die ook.

En zijn grootmoeder schudde de lepel naar hem. *‘Anche sarai la mia morte!’*

Je wordt ook mijn dood nog eens!

Toen ze eindelijk stierf, na een enorme hartaanval, hoopte hij dat het waar was.

Silvermane probeerde zich het tweede couplet te herinneren, toen een kuch hem deed omdraaien. Er stond een gemaskerde man achter hem. Hij moest binnengekomen zijn toen Silvermane verdiept was in zijn domme dromerijen – een fout die hij zich niet nog eens kon permitteren. De nieuwkomer stond al onprettig dichtbij.

Silvermane verborg zijn verrassing en snauwde: ‘Je bent laat.’

De gedaante in de helder groen-gele mantel haalde zijn schouders op zonder al te respectloos te zijn. Het kostuum was waarschijnlijk gemaakt om de aandacht af te leiden van zijn gezicht, dat slechts gedeeltelijk verscholen ging onder de veel te grote capuchon.

De stem was hees en diep, en het was moeilijk er een leeftijd op te plakken. ‘De geruchten waren dat je gezelschap mee zou brengen. Ik moest er zeker van zijn dat je alleen was.’

Manfredi deed alsof zijn gevoelens gekwetst waren. ‘Je dacht dat ik me niet aan mijn woord zou houden?’

De minachting in het antwoord was onmiskenbaar. ‘Van wat ik van jouw verleden weet, denk ik dat je vooral zo lang hebt weten te overleven omdat je alleen je woord houdt wanneer dat in jouw belang is. Ik ben blij dat je begrijpt dat dat nu ook het geval is.’

Silvermane glimlachte licht en kwam een beetje dichterbij. 'Jouw informatie over de leveringen van de Kingpin was goud waard. Je hebt niets te vrezen van de Maggia, eh... hoe moet ik je noemen?'

'The Schemer.'

Silvermane zoog op zijn tanden om niet in lachen uit te barsten en voelde een stukje kip losschieten dat daar al sinds de lunch vastzat. 'Oké, voor mijn part noem je jezelf Lady Gaga. Goed, nu we hebben kennisgemaakt, wat kan ik voor je doen, Schemer?'

'De vraag is eerder wat ik voor jou kan doen.' De gedaante hield een dikke dossiermap omhoog. 'Ik weet dat je liever van papier leest.'

De kleine letters waren moeilijk te lezen, maar de tussenkoppen gaven Manfredi het gevoel weer jong te zijn. 'Het hele distributienetwerk van Fisk! Als ik het goed aanpak, kan ik hem voorgoed uitschakelen.' Silvermane kneep zijn ogen samen. 'Wat heb jij tegen de Kingpin? Heeft hij je liefje vermoord of zo?'

'Dat zijn mijn zaken.'

'Natuurlijk, zeker, maar...'

De ervaring had hem geleerd niemand te vertrouwen zonder zijn zwakheden te kennen. Hij deed dus alsof hij een aanval van oudemannenduizeligheid kreeg, struikelde vooruit en probeerde de capuchon van The Schemer weg te trekken.

'... ik hóú niet van geheimen!'

Óf hij was trager geworden dan hij zich gerealiseerd had, óf The Schemer was ontzettend snel. Zijn vingers maaiden door de lucht; The Schemer was al weggestapt. Silvermane zette zich schrap voor de tegenaanval. Maar The Schemer wachtte, nadat hij snel op veilige afstand was gaan staan, rustig Silvermanes volgende zet af.

'Dat was onverstandig.'

Gelijk heeft-ie. Ik sta voor gek. Als deze idioot daar in een café zijn waffel over opendoet weet binnen een uur de hele stad het. En als Cicero erachter komt...

Silvermane had zijn wapen in zijn zak en zijn vingers jeuk-

ten. Een deel van hem wilde The Schemer meteen mollen, hier en nu. Maar het andere deel wilde het lijntje naar de Kingpin openhouden. Wat was de slimste zet? De besluiteloosheid vervulde hem met een misselijkmakende, gruwelijke zorg.

Opeens, uit het niets, was het alsof er een onzichtbare olifant op zijn ribben was gaan zitten. Silvermane kreunde, greep naar zijn borst en viel op zijn knieën.

Pas toen de leider van de Maggia op zijn eigen linkerbovenarm begon te slaan van de pijn, kwam The Schemer dichterbij, ervan overtuigd dat de hartaanval echt was. 'Heb je hulp nodig? Een dokter?'

Het medelijden in zijn stem maakte Silvermane razend. Hij sloeg zijn betraande ogen op en keek in de schaduwen onder de capuchon. 'Rot op! Wat kan het jou schelen of ik leef of sterf?'

'Niets.' Het misprijzen keerde terug. 'Ik wil alleen zeker weten dat de informatie gebruikt wordt. Zo niet door jou, dan door je opvolger.'

'Opvolger? Er komt geen opvolger. Ik zal er gebruik van maken. En nu wegwezen. Oprotten. ROT OP!'

IN HET glanzende kantoorgebouw dat boven Hell's Kitchen uitrees, in de vergaderzaal van de Kingpin, hadden zich zowel vertrouwde adviseurs als ingehuurde spierbundels verzameld. De meeste spierbundels wisten dat alleen adviseurs toestemming hadden te spreken, maar nieuwste huurkracht Tommy Tuttle, een man met hoge jukbeenderen, moest het nog leren.

'Dus waar kijken we nu naar, baas?'

Wilson Fisk, alias de Kingpin, ging iets verzitten om Tommy aan te kunnen kijken. De man had zijn gedachten onderbroken. Fisks handgemaakte leren stoel kraakte als de boeg van een galjoen op ramkoers. Hopend dat zijn woedende blik duidelijk genoeg was, keerde hij zich weer om naar de op de muur geprojecteerde afbeelding.

'De delicate graveringen zijn prachtig, Wesley, hypnotise-

rend zelfs. Ik begrijp waarom je zo gefascineerd bent. Maar hoe kan dit... artefact mijn organisatie weer aan de top helpen?’

‘Het is een schatkaart, Mr. Fisk. De sleutel tot het grootste geheim aller tijden. Talloze mannen zijn hiervoor gestorven, maar niemand weet wat het geheim precies is. Er zijn enkele wilde speculaties, maar geen mens is in staat geweest het te ontcijferen.’

Het antwoord was duidelijk onvolledig. De man met de bril ging er ongetwijfeld van uit dat zijn werkgever de rest wel zou begrijpen. Dat was een van de dingen die Wilson beviel aan Wesley.

‘En jij gelooft dat je het wel kunt?’

‘Niet in mijn eentje, maar ik heb een paar mogelijke medewerkers bekeken en er een geselecteerd. Hij zou gemakkelijk te... verwerven moeten zijn.’

Fisks vingers drukten witte patronen in zijn kin. ‘Waar is dat ding nu?’

‘De Nationale Wetenschapsstichting heeft het naar verschillende universiteiten gestuurd, hopen dat men daar de code kan kraken. Op dit moment wordt het tentoongesteld in de Empire State University.’

Tommy sprak weer. ‘Gemakkelijk zat, om het daar te gapen. Wat hebben ze daar nou, een paar bebaarde professoren die jasjes met elleboogstukken dragen?’

Tweede overtreding, maar Fisk hield zijn ogen op het kleitablet gericht. Het treurige feit dat de jongen zich Tommy ‘de Tateraar’ noemde hielp hem niet. Maar iets aan hem herinnerde de vrouw van Fisk aan hun eigen zoon, dus hij probeerde de onderbreking opnieuw te negeren.

Gelukkig sprak Wesley weer. ‘Nu wil het geval, Mr. Fisk, dat de universiteit beveiliging van buiten heeft ingehuurd, Tech-Vault. Op het eerste gezicht lijkt het een betrouwbare beveiligingsfirma, maar ze zijn in handen van de Maggia. Ze doen in negentig procent van de gevallen prima werk voor hun klanten, maar laten het de Maggia wel altijd even weten wanneer er iets van bijzondere waarde de stad inkomt.’

Fisks belangstelling was gewekt. ‘Ga verder.’

‘Voor zover ik weet denkt Silvermanes consigliere, Caesar Cicero, dat het tablet veel te beroemd is om op de zwarte markt te kunnen verkopen. Ik betwijfel zelfs of hij Silvermane erover verteld heeft.’

‘Maar de Maggia heeft geen idee hoe ze het moeten vertalen, en wij wél!’ Fisks ogen twinkelden. ‘Wesley, je hebt jezelf overtroffen. Ik zoek al tijden naar een kans om ze voor schut te zetten. Dat tablet vlak voor hun neus weggapen geeft ze de perfecte boodschap. En als de legende waar blijkt te zijn – ’s werelds grootste geheim, wat het dan ook moge zijn – is dat een leuke bonus.’

‘Dank u, mijnheer. Het enige wat we...’

Niemand luisterde nog. Alle ogen waren op de deur gericht.

Eerst was de Kingpin geërgerd door de zoveelste onderbreking, maar toen hij zich omdraaide en zag wie er naar binnen kwam voelde hij zijn woeste gelaatsuitdrukking veranderen in die van een kwetsbaar kind. De entree van de lange, slanke vrouw – haar perfect zwarte kapsel in het midden onderbroken door een baan van al even perfect wit haar – maakte de plotse stilte onder Fisks werknemers volkomen begrijpelijk.

‘Vanessa, mijn lief...’

Vanessa Fisk beantwoordde zijn verliefde blik met een koel ‘Vergeef me dat ik jullie onderbreek.’

De Kingpin herinnerde zich zijn zelden gebruikte goede manieren en kwam overeind. Zijn immense onderlijf duwde de tafel een beetje naar achteren. ‘Nee, jij hoeft me nooit om vergeving te vragen.’

Ze stond op het punt hem aan te raken, maar bedacht zich. ‘Ik probeerde te wachten, maar ik dacht dat ik gek werd. Ik sprak net met een van de vroegere klasgenoten van onze zoon. Hij zei dat Richard terneergeslagen was voordat hij op skivakantie ging. Ik kan maar niet ophouden me zorgen te maken.’

Niemand was verrast door de intieme aard van het gesprek. De Kingpin en zijn vrouw gedroegen zich vaak alsof ze elkaar onder vier ogen spraken – niet omdat de rest van de wereld er niet toe deed, maar omdat ze de macht hadden alles stil te zetten.

‘Is iedere spijbelaar een gecertificeerde therapeut tegenwoordig?’ Hij schonk haar een smekende glimlach. ‘Je hebt een te groot hart, ik heb je zien huilen om een zonsondergang. Richard geniet van zijn vakantie, dat is alles. Hij neemt even de tijd om na te denken over alle zaken die een jongeman zoal bezighouden, voordat hij aan zijn volwassen leven begint.’

Ze antwoordde niet meteen en dat verbaasde hem. Ze leek te worstelen met een zwarte wolk in haar ziel, een angst... of een twijfel.

‘Wilson, is er iets wat je me niet vertelt?’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Natuurlijk niet, Vanessa. Ik zou nooit liegen tegen jou.’

Tommy de Tateraar mompelde instemmend. Fisk klemde zijn tanden op elkaar. Vanuit zijn ooghoek zag hij Wesley hard in de pols van de nieuwkomer knijpen.

‘Hoe kan ik daar zeker van zijn,’ vroeg ze, ‘als je zo goed tegen anderen liegt?’

Dat stak hem. ‘Wat? Omdat ik van je houd. Jij en Richard zijn het middelpunt van mijn bestaan, de enigen die ertoe doen, de reden om door te gaan.’

Ze fronste, alsof ze zijn antwoord niet helemaal geloofde, en vertrok. De manier waarop haar jurk rond haar fraaie vormen golfde deed hem pijn. Als meisje had ze last gehad van depressies. Nu gaf haar sombere stemming haar het aanzien van een grijze geestverschijning die, na een kort verblijf onder de levenden, zich opnieuw terug moest trekken onder een sluier. Hij kon de wereld aan haar voeten leggen, maar hij kon haar niet beschermen tegen haar eigen sombere gevoelens.

HET WAS zo stil in de vergaderzaal dat iedereen Tommy Tutttles gefluisterde opmerking wel móést horen.

‘Jee. Ze lijkt wel het enige in de wereld waar de Kingpin bang voor is.’

Fisk draaide zich om als een globe om zijn as. Zijn ogen pin-

den de nieuweling vast. 'Ik zal je leren wat bang zijn is.'

Hij schoot vooruit, sloeg de vergadertafel moeiteloos opzij.

Tommy had op video's wel eens een nijlpaardaanval gezien en wist hoe dodelijk die zware beesten konden zijn. De Kingpin was tweemaal zo snel. Toch, toen de eerste vuistslag hem niet meteen de verrukkelijke vergetelheid in sloeg, hoopte hij nog even dat het niet zo erg zou worden. Tommy begreep dat hij een lesje verdiende. Hij had nooit geleerd zijn mond te houden.

Pas toen de vijfde vuistslag een van zijn hoge jukbeenderen brak, realiseerde Tommy zich dat Fisk hem opzettelijk bij bewustzijn hield. Zodat hij iedere seconde pijn zou voelen.

'Niemand praat over mijn vrouw. Niemand.'

TWEE

PETER WAS laat voor de belangrijkste afspraak van de dag en rende over het centrale plein van de Empire State University. Hij probeerde heel geconcentreerd niet té hard te rennen, toen een klopje op zijn rug hem deed opschrikken.

‘Jij bent Peter Parker, toch?’

Een vriendelijk maar onbekend gezicht begroette hem.

‘Zeker, als jij tenminste geen deurwaarder bent?’

De vreemdeling stak zijn hand uit. ‘Randy Robertson. Robbie Robertson is mijn vader.’

‘O, ja!’ zei Peter glimlachend. Hij schudde hem de hand en probeerde zich te herinneren of de stadsredacteur van de *Daily Bugle* ooit verteld had dat zijn zoon aan de ESU studeerde.

‘Pa zei dat een van zijn freelancefotografen hier een vip was.’

‘Een vip? Als ze nog weten wie ik ben... Leuk je te ontmoeten, maar...’ Hij wilde ‘Ik ben laat’ zeggen, maar de woorden bleven in zijn keel steken. Randy leek net zo nieuw op de campus als zijn sneakers. Een minuutje meer of minder zou geen verschil meer maken. ‘Hoe gaat het? Kun je alles vinden? Het koffiehuis? De wc’s? Het een kan niet zonder het ander, toch?’

Randy haalde zijn schouders op. ‘Alles goed, ik wilde alleen even het gezicht zien dat bij de naam hoort. Jij bent hier toch ook voor de demonstratie?’ Hij knikte met zijn hoofd naar de grote groep studenten die met protestborden in de weer waren, op niet meer dan een paar meter afstand.

Wow. Hoe heb ik daaroverheen kunnen kijken? Het zijn er zeker honderd.

Actievoerder Josh Kittling, de echte vip, stond in het midden van de menigte. Hij richtte zich tot Peter en zijn diepe stem galmde uit zijn tengere lijf. ‘Parker, pak een viltstift. Als je niet voor ons bent, dan ben je tegen ons!’

Peter had het gevoel dat de helft van de samenscholing was gestopt om hem aan te staren.

‘Eh... waar ben ik precies voor of tegen?’

‘Lekker goed op de hoogte!’ Kittling wees over het plein naar de expositiehal. ‘Die oude steen die ze daar hebben tentoongesteld, haalt niet zoveel donaties binnen als ze gehoopt hadden. De schoolleiding wil nu tien miljoen uitgeven aan de renovatie van het gebouw. Wij willen dat geld voor beurzen voor minder-bedeelde studenten.’

Kittling had meestal gelijk, maar niet altijd. Peter vroeg zich af of hij niet een paar details oversloeg en aarzelde met het aanbieden van zijn volledige steun.

‘Ik weet het niet, misschien zorgt het opknappen van dat oude gebouw wel voor meer geld, waarmee ze die financiële hulp kunnen betalen. Twee vliegen in één klap, toch?’

‘We hebben het doorgerekend, vriend. Het is tijd voor actie.’

Jee. Het is een aardige gast, maar de laatste keer dat we met elkaar spraken eindigde ik bijna op een rubberbootje om lekkende olietankers te achtervolgen. Ik ben ontzettend voor het milieu, maar iemand moet toch hier blijven om met superschurken te vechten?

‘Ik wil er meer over weten, Josh, maar ik ben al te laat.’

‘Tuurlijk, dat is vast veel belangrijker dan voorkomen dat de commercie ons onderwijs vernietigt.’

De omstanders begonnen afkeurend te sissen.

Randy nam het woord weer: ‘Rustig maar, jullie kennen Peter helemaal niet.’

Het neerbuigende hoofdschudden van Kittling was om razend van te worden. ‘Het enige wat ik hoef te weten, is dat hij geen tijd heeft voor anderen.’

Na jaren gepest te zijn omdat hij een boekenwurm was, wilde Peter iedereen dolgraag vertellen waar hij als Spider-Man pre-

cies voor stond – maar dat kon niet. Hij probeerde het boegeroep te negeren en liep knarsetandend weg.

Zijn mond stond strakgespannen toen hij het plein verliet; zijn mond viel open toen hij Gwen Stacy zag. Ze stond met een schouder tegen de gevel van de Coffee Bean geleund, de boeken tegen haar borst gedrukt. Door de manier waarop haar gezicht oplichtte toen ze hem zag, realiseerde hij zich opeens hoe mooi het weer was vandaag.

‘Hé, schatje,’ riep ze.

Hij liep op een draffe naar haar toe. Ze bood hem haar wang aan voor een kus, die hij haar met veel genoeg gaf.

‘Zag je het stormachtige protest?’

‘Ja,’ morde hij. ‘Weet je zeker dat je niet wilt blijven om mee te doen? Tegen de tijd dat we terug zijn uit Queens hebben Josh en co waarschijnlijk Manhattan en de Bronx al veroverd, en Staten Island ook.’

‘En dan missen hoe jij oude liedjes citeert? Nooit. Trouwens, ik heb de petitie al ondertekend en een brief geschreven aan de decaan.’

‘Is er een petitie? Hebben we een decaan?’

Ze sloeg op zijn schouder en trok hem mee richting de metro. ‘En collegezalen. Ik zal je er alles over vertellen, onderweg naar je tante.’

Het geraas van de ratelende ondergrondse was te luid voor conversatie, dus Peter stelde zich tevreden met het bewonderen van Gwen. Zelfs zonder dat platinablonde haar, die zachte ogen en dat aantrekkelijke figuur zou hij als een blok voor haar gevallen zijn. Ze had, omdat ze de dochter was van een politiecommissaris, een sterk moreel besef en een nog steviger ruggengraat als het erop aankwam op te komen voor haar eigen mening. De enige twijfel die hem altijd bezighield was: wat moest Gwen in 's hemelsnaam met iemand zoals hij?

Natuurlijk, het was tussen hen niet het gewone jongen/meisje-gedoe. Meer jongen/meisje/geheime identiteit-gedoe, voortdurend onderbroken door superschurken. The Meteor, Rhino,

The Molten Man, The Vulture, The Green Goblin, The Shocker, The Lizard, The dit, The dat. Vroeg of laat zou hij het nog moeten opnemen tegen een schurk die zichzelf The The zou noemen!

Toen hij, afgeleid door al die Spidey-toestanden, zijn eerste ESU-college was binnengesukkeld had iedereen gedacht dat hij een snob was. Maar het meisje dat nu met hem zat te knuffelen had de avances van Flash Thompson genegeerd en Peter als eerste benaderd. Waarom? Misschien had zij ook een aanleg voor mysteries? En toch, telkens wanneer hij 'mysterieus' moest wegrennen vanwege een of ander noodgeval, noemde ze hem een lafaard, net als alle anderen.

Halverwege de metrorit gleden de deuren open. In de korte onderbreking leunde Gwen voorover en fluisterde iets.

'Wat zei je?'

'Ik zei dat ik blij ben dat we samen zijn.'

Hij trok haar naar zich toe. 'Ja, dat had ik de eerste keer al verstaan. Ik wilde het gewoon nog een keertje horen.'

Destijds, toen MJ begon te hinten dat Gwen misschien meer dan vriendschappelijke gevoelens voor hem koesterde, kon hij het niet geloven. Zelfs toen Gwen opbiechtte dat ze verliefd was op een 'verlegen motorrijder met bruin haar', dacht hij nog dat ze een grapje maakte.

Een stootje tegen zijn schouder bracht hem terug naar het hier en nu.

'We zijn er, *beautiful dreamer*.'

'Hè?'

'Ik dacht dat je van oude liedjes hield.'

'O, ja. Bing Crosby.'

Ze verlieten het hoge metroperron van Forest Hills tijdens de drukke lunchpauze. Peter probeerde als een echte gentleman een pad voor haar vrij te maken.

Niet dat hij ooit een perfecte partner was geweest. Tijdens hun eerste date was hij vergeten dat ze ook wetenschappen studeerde. Maar de keer dat hij terugkwam nadat hij opeens verdwenen was om Doctor Octopus te bevechten, noemde ze hem geen lafaard.

Ze omhelsde hem innig, oprecht bang dat hij gewond was geraakt.

Dat gaf hem stof tot nadenken.

Of beter gezegd: daardoor stópte hij voor de verandering eens met piekeren.

Terwijl ze gearmd door de beboomde lanen van zijn oude buurt liepen, bleef hij zich afvragen waarom hij dat allemaal niet aan háár vertelde. Ze konden over elk denkbaar onderwerp keuvelen, maar hij hield zich toch in, liet haar nooit helemaal toe. De afstand die hij tot iedereen moest bewaren, begon zijn relatie met Gwen in de weg te zitten.

Ze voelde het aan, natuurlijk. En zijn ontkenning van wat overduidelijk was, werd een cliché tussen hen.

‘Kwartje voor je gedachten?’

‘Daar zou je te weinig voor terugkrijgen, Gwen.’

Hij had kunnen zeggen dat hij zich zorgen maakte om tante May. Dat was ook waar. Toen Peter het huis uitging om in The Village een appartement te gaan delen met Harry, was Anna Watson, de tante van Mary Jane, ingetrokken bij de vrouw die hem had grootgebracht. Mrs. Watson had hem een paar dagen geleden laten weten dat tante May zich niet goed voelde. Hij had, tot vandaag, nog geen kans gezien haar op te zoeken.

Maar dat was niet het enige waaraan hij dacht, en Gwen minder dan de volledige waarheid vertellen zou aanvoelen als een belediging.

‘Waarom val ik toch altijd op de stille types?’

‘Huh?’

‘Laat maar.’

Ze volgden het pad naar de bescheiden bungalow. Zijn zogenaamd zieke tante opende de deur voordat ze konden aankloppen.

‘Peter!’

Haar gezicht straalde, ondanks de welverdiende rimpels, en ze had een krachtige lach.

Hij gaf haar een kus op de wang. ‘Iemand heeft er duidelijk zin in! Mrs. Watson zei dat u zich niet zo goed voelde?’

‘Nonsens, niet naar luisteren! Ik voel me zo sterk als een

leeuw, vooral wanneer mijn neefje me komt bezoeken!’ Ze keek eerst naar hem en toen naar Gwen. ‘Hemel, jullie hebben het nogal druk met elkaar, de laatste tijd.’

Gwen gaf haar een knuffel en stapte naar binnen. ‘Ik hoop dat dat geen probleem is, Mrs. Parker?’

Tante May zette haar handen in haar zij. ‘Probleem? Je klinkt nog serieuzer dan ik dacht. Ik kan alleen maar zeggen dat je een dwaze, sentimentele oude vrouw heel gelukkig hebt gemaakt.’

Een opvallend zwijgzame Anna Watson voegde zich bij hen. In de daaropvolgende uren kon Peter al zijn geheimen even terzijde schuiven. Nippend van de thee en smullend van de koekjes gaf hij zich genietend over aan het zeldzame gevoel deel uit te maken van iets, een familie. Dat Gwen daar ook bij hoorde, maakte alles perfect.

Toen ze weer buiten stonden stak Gwen haar arm door de zijne. ‘De ogen van die vrouw zijn zo helder als die van een pasgeboren kind. Als zo iemand je opvoedt, is het geen wonder dat je een beetje speciaal wordt.’

ZODRA PETERS enige overgebleven familielid de deur achter hem had dichtgedaan, snelde Anna Watson toe om haar op te vangen. Ze hielp May Parker naar de bank.

Toen ze haar vriendin comfortabel had neergelegd, begon haar verwijten. ‘May Parker! Waarom heb je hem niet verteld over je testresultaten? Je kunt hem niet eeuwig beschermen. Hij is een volwassene. Hij heeft er recht op het te weten.’

May wuifde het zwakjes weg. ‘Ik weet het, Anna, ik weet het.’ May keerde haar gezicht naar de late middagzon. Het licht scheen door het vensterraam naar binnen en onthulde gele vlekken in het wit van haar ogen. ‘Maar Peter maakt zich altijd zo’n zorgen, als kind al, en hij zag er zo gelukkig uit met zijn vriendin. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen.’

Anna Watson maakte een afkeurend geluid, maar deed er verder het zwijgen toe.